Prouwa maksas, muidugi teedä, nõija moorile kaksi kalli nõidumise waiwa eest ja ants wümse kättä ühe ilusa kleidi ja ütles: „Wee see kleit kingi minu tütrele; aga Jumala perast ärä sa ütle taale et mina saatsin." Nõid tegi kuida kästud. —

Neijuke röömustas ime ilusa kingituse üle ja pani kõhe tõse oma selga. Nü pea kui kleit selga sai langes neid maha ja õligi surnud! —

Röövlid tulid kodo, neie imestus ja kahju õli ütlemata suur, kui nägid et neie kallis ja kaunis kasu laps surnelt maas lamas! —

Naad wõtsid nõuks: surne riided tämäle selga panna ja nü kui tõsised risti inimised tädä ausal wüsil maha matta.

Wõtsid selle kingitud kleidi seljast wällä, ehmatades jäid mehed puu püstina seisma; sest tütruk sai elawaks, oli terwe ja ilus nü kui midagi ise äralist ei õleks siin sündind.

Läks mõni aig möödä, emä südänt waiwab jälle see wana koormaw mõtte: minu tüttar elab jälle. —

Wana nõid sai jällegi kutsutud. Se tunistas: jah ma tunnen ka omas tarkusses, et ta tõeste jälle elab. —

Prouwa ants nüüd kuld kää wõrud nõijale ja ütles: „Pane ennast tõise riide et ta sind ei tunne, mene wee need tämäle kingituseks. —

Nõid täitäs käska.

Kui neid kää warod ümbür kätte pani, kukkus ta kõhe surnelt maha!

Jälle leisid röövlid ta surnult; akkasid kää warosid wällä wõtma; (sest niisugusid õli neil jo kahju mulda panna;) kui warod said wällä, jälle tõuses surrud elama. —

Emä südänt waiwab jälle mõtte: minu tüttar elab jällegi. Nõid tõedi kolmat kõrd jälle prou juurde. Wüme tunnistab: „sinu tüttar elab jälle."

Prouwa ants nüüd nõijal kõrw rõngad, käskid need oma tütrele kinkida. Nõid tegi nü kui kästi.

Kui neiuke need ~~kõrwad~~ rõngad kõrwa pani, suri ta kohe wällä. Röövlid leisid kodo tulles jälle oma kasu lapse surnud õlema. — —